

a čert ví, co mají za lubem. Jaryn se k nim při krmení už mockrát přinachomýtl — ale snad že nebyl dost divnej — anebo pro tu šaškovskou čepičku, co se mu čas od času udělá na hlavě — prostě ho vždycky asi poznali, protože v jeho přítomnosti zatím buď mlčí, nebo říkají úplné banality: „je krásně“ — „voda padá do moře a k nebi stoupá mrak“ — „zelenina s rýží je dnes málo vařená“ — — — ty nesmysly ho mají zmást, to je mu jasné, ale Jaryn ví svoje: zatím — kdekoli jsme zvítězili, byl do roka hladomor. A to není samo sebou — — za tím jsou oni: divní ptáci. Jaryn je tu proto, aby je odhalil a usvědčil. Nenápadně se šourá ke skupince vážící rýži. Pohvizduje si — kope do kamínků — spiklenecky pomrkává — některému z nich nabídne kradí cigáro — salám — rum — hambatý obrázek — — — tedy, ovládají se skvěle, ale donekonečna to vydržet nemůžou; teď! — teď mu jeden z nich, sedící na zemi s nohama křížem, s úsměvem pokynul, aby přisedl. Jaryn se orosil štěstím a přinesl si židli.

Zatím se jaro ustálilo, zmírnilo a rozlilo se do šíře. Říční proud se valí tiše, bez jediné vlnky, slunce stojí v nadhlavníku celý den a všechno vypadá, že už to takhle zůstane. Úroda kokuolu je mohutná. Ale jarní slavnosti jsou u nás krásné, pohled, cizince: Zde dáváme volný průchod spontánním projevům radosti, štěstí a lásky k císařskému dvoru; zde tančíme své tance prostřednictvím profesionálních souborů — zde zpíváme své písně zastoupeni školenými pěvci — a zde trefně pranýřujeme svou neposlušnost ostrými

šlehy zkušených šašků — — a tak nám plyne čas v samých oslavách — a když už toho máme dost, přijdou pomocníci pomocníků, odpojí nám vzduch a vodu — a tu hned zas rádi vybíháme ze svých příbytků, mávajíce rozkvetlou haluzí, a slávu císařpánu, miláčkovi našemu, hlasitě provoláváme — a všechny nápisy hlásají, jak milujeme císařepána, miláčka našeho, a on se na nás usmívá a je si velmi sympatický, a to je moc dobře, protože když se na nás mračí a není s námi spokojen, jsou z toho jen popravdy a jiné nepříjemnosti a my se moc bojíme, aby nás neopustil a nenašel si jiný lid, a tak se moc snažíme, abychom si zasloužili přízeň císařepána miláčka našeho, aby se na nás zas usmíval a chutnalo mu jíst, to je pak se sebou spokojen, drmolí si svoje a my si můžeme hledět svého a v klidu se množit: to nic nestojí a může si to dovolit každý —

A zde se konají popravdy: tady nám císařpán dává pocítit svou moc — a my — zkoprněle přihlížejíce příšernému konci svých bratří zalykáme se strachy — a milujeme pak císařepána ještě upřímněji — ještě rychleji vybíháme ze svých příbytků a ještě hlasitěji slávu provoláváme, aby už konečně byl klid.

Dobrý den, máte mlíko?

Nemáme.

Máte máslo?

Nemáme.

Máte chleba?

Nemáme.